

KRONIEK.

BOEKBESPREKING.

CORNELIS VETH, Klappertjes, met een caricatuur door Jo Spier, 's-Gravenhage, N.V. Litteraire Boekwinkel, 1927.

Bravo, Veth! Dit is het woord — neen, goddank, dit zijn er verscheiden — woorden-die-op-'t-oogenblik-gesproken-moesten-worden. Want na het begripend medelijden, waarmêe wij in en na den oorlog het mishandeld en verbijsterd menschedom plachten aan te zien, is, nu datzelfde menschedom in bijna tien jaar nog geen pogingen tot zelfherziening gedaan heeft en van zijn verbijstering en leven bij den dag (en bij den dans) een pose schijnt te maken, de spot wel zéér op haar plaats. Ik weet wel, sommige malligheden, waarop gij een klappertje afvuurt, dateeren al van lang voor den oorlog — de Eeuw van het Kind o.a.! — is het daarom niet nog erger dat wij ze nog altijd niet afgeschapt hebben? Maar neen, ze zijn weleer toegenomen! Gij schijnt dat ook zoo te voelen; vandaar dat gij schrijft:

„De vrucht van d'opvoedkunst der laatste twalef jaar

Loopt heden vrouw en grijsaard van 't trottoir.”

Dit is overigens niet een van de meest geslaagde uit deze verzameling van — in Holland zoo iets zeldzaams! — werkelijk rake en geestige puntdichten. Die allerbeste, ik zal mij wel wachten ze hier over te schrijven. Men koope dit kleine boekje — voor het uitverkocht is (wat niet zoo heel lang duren kan). Toch voel ik, dat, zoo van eenig werk, van dit gezegd kan worden, dat het onmogelijk is er een idee van te geven zonder citaat of reproductie. In godsnaam, men moet mij ditmaal dan maar op mijn woord gelooven!

Waar ik wel zéér benieuwd naar ben, het is of nu volgend jaar een of andere fractie van den tweeden Amsterdamschen prijs-voor-poëzie door de jury (waarvan hij, al was het maar wegens gevorderden leeftijd, zelf wel geen lid zal zijn!) zal worden toegekend aan Cornelis Veth. Want het zal toch zeker geen gewoonte worden, dit stukje-premie voor de „blijmoedigheid” te bestemmen en nooit eens te denken aan iets dat honderdmaal beter en duizendmaal zeldzamer is: geest, échte geest!

H. R.

ALIE SMEDING, Duivelsnaaigaren, Rotterdam, Nijgh & van Ditmar's Uitg.-Mij., 1926.

Alie Smeding is, wat haar vormen betreft, nog altijd in evolutie. Begonnen met een zeer overladen stijl, een woordenrijkheid die maar aan enkelen vergeven kan worden — en dan eigenlijk nóg niet! — wist zij zich tot grooten eenvoud, drieste directheid in te toomen en ons dat kostelijk boek: A c h t e r h e t A n k e r voor te leggen. Helaas, na dien